

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Věry Sýkorové a soudkyň JUDr. Ivany Hesové a JUDr. Aleny Bílkové ve věci

žalobce: **Ing. Jan M.**, narozený dne xxx
bytem xxx, xxx
zastoupený advokátem JUDr. Martinem Šenkýřem
sídlem Na Viničních horách 1834/24, 160 00 Praha 6

proti

žalované: **Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti**, IČO 00025429
sídlem Vyšehradská 427/16, 128 10 Praha 2

o náhradu škody a nemajetkové újmy

k odvolání žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 26. února 2018, č. j. 14C 405/2013-518,

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně **se** ve vyhovujícím výroku o věci samé (výrok I.) **mění** tak, že žalobní návrh **se** co do částky 73 781 Kč **zamítá**, jinak **se** v tomto výroku **potvrzuje**.
- II. Žalované se právo na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů nepřiznává.

Odůvodnění:

1. Řízení v této právní věci bylo zahájeno návrhem, jímž se žalobce na žalované domáhal náhrady škody a nemajetkové újmy, jež mu měly vzniknout v souvislosti s trestním stíháním pro podezření ze spáchání trestného činu zpronevěry podle ust. § 248 odst. 1, 3 písm. c/ trestního zákona, které neskončilo pravomocným odsuzujícím rozhodnutím trestního soudu; žalobní návrhy žalobce specifikoval takto:

ad a/ návrh na náhradu škody ve výši 10 858 Kč s příslušenstvím + 1 489 142 Kč s příslušenstvím (1 500 000 Kč zaplacených obchodní společnosti xxx) a ve výši 190 625 Kč (úroky z půjčené částky 1 500 000 Kč);

ad b/ návrh na náhradu škody ve výši 300 080 Kč s příslušenstvím (náklady vynaložené na obhajobu v trestním řízení);

ad c/ návrh na přiměřené zadostiučinění nemajetkové újmy způsobené trestním stíháním ve formě peněžitého plnění a ve výši 500 000 Kč s příslušenstvím;

ad d/ návrh na placení renty 37 062,50 Kč měsíčně do doby, než se žalobci podaří získat rovnocenné zaměstnání, popř. do doby odchodu do důchodu.

2. Obvodní soud pro Prahu 2, dále soud prvního stupně, ve věci samé rozhodoval třikrát. Rozsudkem ze dne 10. 7. 2014, č. j. 14C 405/2013-48, rozhodl, že základ žalobního nároku co do nemajetkové újmy a co do náhrady škody majetkové, vyjma ušlé mzdy a měsíční renty, je dán (výrok I.), dále žalované uložil povinnost zaplatit žalobci částku 1 489 142 Kč s ročním úrokem z prodlení 7,75 % z této částky od 12. 9. 2013 do zaplacení (výrok II.), žalobu zamítl co do částky 10 858 Kč s úrokem z prodlení od 5. 12. 2012 a co do úroku z prodlení 7,75 % ročně z částky 1 489 142 Kč od 5. 12. 2012 do zaplacení (výrok III.) a co do ušlé mzdy a měsíční renty 37 062,50 Kč (výrok IV.). Městský soud v Praze jako soud odvolací z iniciativy odvolání žalované přezkoumal rozhodnutí soudu prvního stupně a rozsudkem ze dne 4. 2. 2015, č. j. 28Co 411/2014-87, rozsudek soudu prvního stupně ve výroku I. zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení, ve výroku II. rozsudek změnil tak, že žalobu co do částky 1 489 142 Kč s úrokem z prodlení ve výši 7,75% ročně od 12. 9. 2013 do zaplacení zamítl, ve výrocih III. a IV. zůstal rozsudek odvoláním nedotčen a nabyl právní moci. Žalobce napadl rozsudek odvolacího soudu dovoláním, které Nejvyšší soud usnesením ze dne 6. 10. 2015, č. j. 30Cdo 1662/2015-126, odmítl.

Předmětem řízení zůstaly návrhy žalobce na zaplacení částek 190 625 Kč s příslušenstvím, 300 080 Kč s příslušenstvím a 500 000 Kč s příslušenstvím.

Rozsudkem ze dne 15. 6. 2016, č. j. 14C 405/2013-302, soud prvního stupně návrhům zčásti vyhověl a žalované uložil, aby žalobci zaplatila na náhradě nemajetkové újmy částku 22 500 Kč s úrokem z prodlení 7,75% od 12. 9. 2013 do zaplacení, na náhradě škody spočívající ve vynaložených nákladech řízení za obhajobu v trestním řízení částku 71 281 Kč s úrokem z prodlení ve výši 7,75% od 12. 9. 2013 do zaplacení, zatímco žalobní návrh na zaplacení částky 190 625 Kč s příslušenstvím (úroky z půjčky), částky 400 000 Kč s příslušenstvím (nemajetková újma), částky 171 199 Kč s příslušenstvím, úroku z prodlení 7,75% z částky 22 500 Kč od 5. 12. 2012 do 12. 9. 2013, zamítl a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Městský soud v Praze jako soud odvolací usnesením ze dne 28. 2. 2017, č. j. 28Co 376/2016-332, rozsudek soudu prvního stupně zrušil a věc vrátil znovu tomuto soudu k dalšímu řízení.

Rozsudkem ze dne 26. 2. 2018, č. j. 14C 405/2013-518, soud prvního stupně předně řízení co do částky 60 840 Kč s příslušenstvím zastavil, neboť v tomto rozsahu vzal žalobce návrh ad b/ zpět, dále žalobním návrhům ad b/, c/ vyhověl v souhrnu co do částky 171 281 Kč s příslušenstvím (71 281 Kč s příslušenstvím přisouzeno jako náhrada nákladů obhajoby a 100 000 Kč s příslušenstvím přisouzeno jako přiměřené zadostiučinění nemajetkové újmy způsobené trestním stíháním), co do částky 758 584 Kč s příslušenstvím a úroků z prodlení z částky 171 281 Kč od 5. 2. 2012 do 12. 9. 2013 žalobu zamítl a žalobci přiznal náhradu nákladů řízení ve výši 64 324 Kč.

3. *Ve věci návrhu na zaplacení částky 190 625 Kč (návrh ad a/)* soud prvního stupně návrh zamítl a uzavřel, že žalobci v příčinné souvislosti s rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 23. 3. 2012 nevznikla škoda ve výši odpovídající úroku z půjčky 1 500 000 Kč, neboť půjčku uzavřel za účelem získání finančních prostředků na úhradu dluhu dle dohody o narovnání, nikoli v souvislosti se zmíněným rozsudkem. Jestliže žalobci nevznikla v příčinné souvislosti s vydáním nezákonného rozhodnutí škoda ve výši 1 500 000 Kč, nemohla mu vzniknout v příčinné souvislosti s vydáním nezákonného rozhodnutí škoda odpovídající úroku z této částky.

Ve věci návrhu na zaplacení částky 300 080 Kč s příslušenstvím (návrh ad b/) soud prvního stupně řízení co do částky 60 840 Kč s příslušenstvím zastavil, protože žalobce vzal v této části návrh zpět. Předmětem řízení zůstal návrh na zaplacení částky 239 240 Kč s příslušenstvím a soud prvního stupně uzavřel, že žalobci v příčinné souvislosti s vydáním nezákonného rozhodnutí vznikla škoda spočívající v nákladech, které v trestním řízení účelně vynaložil na svoji obhajobu, a v odůvodnění rozsudku podrobně popsal, které z úkonů právní služby advokáta vzal za účelné a které nikoliv a proč. Účelně vynaložené hotové výdaje a odměnu za zastupování vyčíslil podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), na 128 881 Kč a vzhledem k tomu, že žalovaná žalobci již zaplatila 57 600 Kč, přisoudil mu ještě **71 281 Kč** s příslušenstvím a ve zbývajícím rozsahu žalobní návrh zamítl.

Ve věci návrhu na zaplacení částky 500.000 Kč s příslušenstvím (návrh ad c/) se soud prvního stupně zabýval povahou trestného činu, pro který byl žalobce stíhán, délkou trestního stíhání a důsledky trestního stíhání v osobnostní sféře žalobce. Vyšel ze skutkových zjištění, která stručně a jasně popsal v odůvodnění přezkoumávaného rozsudku a odvolací soud na tam uvedená zjištění plně odkazuje, a to již proto, že účastníci proti skutkovým zjištěním v odvolacím řízení nebrojí. Soud prvního stupně zohlednil, že žalobce byl stíhán pro závažný trestný čin, za který mu hrozil trest odnětí svobody, byť spíše podmíněný, a dovedil, že tato okolnost zvyšovala intenzitu nemajetkové újmy, která žalobci v důsledku vydání nezákonného rozhodnutí vznikla. Trestní stíhání žalobce, a tudíž i jeho dopady na život žalobce, trvalo přibližně 4 roky a 2 měsíce. Trestní stíhání negativně ovlivnilo žalobcův zdravotní stav a následky se projevují dosud, protože žalobci se vlivem dlouhodobého stresu rozvinuly příznaky deprese, poruchy soustředění, úzkosti a dlouhodobě užíval xxx. Soud prvního stupně při určení výše peněžitého zadostiučinění provedl srovnání s jiným případem odškodnění nemajetkové újmy způsobené nezákonně vedeným trestním stíháním, a to případem projednávaným u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 10C 108/2012 (poškozený byl stíhán pro trestný čin zpronevěry, trestní stíhání trvalo 9 let a 3 měsíce, poškozený prokázal poškození svého zdraví v příčinné souvislosti s vedením trestního stíhání a zásah do profesního života - soudem mu bylo přiznáno peněžité zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou trestním stíháním ve výši 200 000 Kč). Soud prvního stupně vzal v úvahu, že v případě žalobce trvalo trestní stíhání a jeho obdobné nepříznivé dopady na žalobce výrazně kratší dobu než ve srovnávaném případě a žalobce neprokázal, že by trestní

stíhání zasáhlo nepříznivě do jeho profesního uplatnění. Soud prvního stupně uzavřel, že přiměřeným je zadostiučinění ve formě peněžitého plnění ve výši 100 000 Kč.

4. Žalovaná včasným a přípustným odvoláním napadla rozhodnutí ve věci samé vyjádřené ve výroku I. v rozsahu, v němž soud prvního stupně žalobci přisoudil částku 77 500 Kč s příslušenstvím, a dále rozhodnutí o nákladech řízení. Namítá, že soud prvního stupně dospěl k závěru, že přiměřeným zadostiučiněním žalobcovy nemajetkové újmy způsobené trestním stíháním je peněžité plnění ve výši 100 000 Kč, ale pochybil, když od této částky neodečetl částku 77 500 Kč, kterou žalovaná z popsaného důvodu žalobci již zaplatila. Soud prvního stupně měl žalovanou zavázat k úhradě částky 22 500 Kč a nikoliv k úhradě částky 100 000 Kč, jak nesprávně učinil. Navrhla, aby odvolací soud změnou napadeného rozsudku žalobní návrh zamítl ještě co do částky 75 500 Kč, a aby znovu rozhodl o nákladech řízení.
5. Žalobce se k odvolání písemně vyjádřil a uvedl, že odvolání žalované je účelovou desinterpretací rozsudku soudu prvního stupně a má za to, že z odůvodnění rozsudku lze dovodit, že částka 100 000 Kč určená jako peněžité zadostiučinění byla žalobci přiznána celá a nebylo úmyslem soudu tuto částku dále krátit. Od poskytnutí původního peněžitého zadostiučinění již uběhlo téměř pět let a je nutné tuto skutečnost zohlednit. Aby bylo peněžité zadostiučinění účinné, musí jeho výše zohledňovat i dobu, po kterou byl poškozený žalobce nucen domáhat se svých práv - v tomto případě přes pět let a za vynaložení nemalých finančních prostředků. Na přiznanou částku 100 000 Kč je třeba nahlížet jako na náhradu nemajetkové újmy přiznané nejen za protiprávní trestní stíhání, ale i za období kompenzačního řízení, tj. částku nelze posuzovat dle okolností ke dni vyplacení odškodnění (tj. 3. 9. 2013), ale je nutné posuzovat oprávněnost této částky s ohledem na celé období, po které byl žalobce vystaven útrapám spojeným nejen s předmětným trestním řízením, ale i s následným kompenzačním řízením, neustále protahovaným ze strany žalované. Navrhl, aby rozsudek soudu prvního stupně byl jako věcně správný potvrzen.
6. Odvolací soud přezkoumal postupem podle ust. § 212, § 212a, § 214 odst. 1 občanského soudního řádu, dále jen o. s. ř., rozsudek soudu prvního stupně a dospěl k závěru, že odvolání je důvodné.
7. Vady řízení, k nimž u přípustného odvolání přihlíží z úřední povinnosti (§ 212a odst. 5 o. s. ř.), odvolací soud neshledal.
8. Je ustálenou soudní praxí, že podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem, dále jen OdpŠk, odpovídá stát i za škodu způsobenou zahájením (vedením) trestního stíhání, které neskončilo pravomocným odsuzujícím rozhodnutím trestního soudu; protože zákon tento nárok výslovně neupravuje, vychází se z analogického výkladu úpravy nejbližší, a to z úpravy odpovědnosti za škodu způsobenou nezákonným rozhodnutím, za něž je považováno rozhodnutí, jímž se trestní stíhání zahajuje. Neposuzuje se tedy správnost postupu orgánů činných v trestním řízení při zahájení trestního stíhání (nejde o nesprávný úřední postup), rozhodující je výsledek trestního stíhání (srov. např. rozsudky Nejvyššího soudu České republiky ze dne 23. 2. 1990, sp. zn. 1Cz 6/90, ze dne 31. 3. 2003, sp. zn. 25Cdo 1487/2001).

Podle § 31a odst. 1 OdpŠk bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též *přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu*. Podle § 31a odst. 2 OdpŠk zadostiučinění se poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše

přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo.

Okolnosti posuzovatelné jako následky způsobené trestním řízením v osobnostní sféře poškozené osoby, mají být žalobcem (žalobci) tvrzeny a prokazovány. Jejich dopad do výše odškodnění je otázkou právního posouzení ze strany soudu (srov. rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 30Cdo 2813/2011). Pro tuto újmu se plně uplatní procesní povinnosti a břemena žalobce (žalobců), včetně důkazního (srov. rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 10. 4. 2013, sp. zn. 30Cdo 1964/2012).

Zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou trestním stíháním, které neskončilo pravomocným odsuzujícím rozsudkem, se poskytuje podle § 31a odst. 2 zákona č. 82/1998 Sb., jenž je normou s relativně neurčitou hypotézou, která není stanovena přímo právním předpisem, a jenž tak přenechává soudu, aby podle svého uvážení v každém jednotlivém případě vymezil sám hypotézu právní normy ze širokého, předem neomezeného okruhu okolností. Soudy při stanovení formy či výše zadostiučinění vychází především z povahy trestní věci, též z délky trestního stíhání, a především dopadů trestního stíhání do osobnostní sféry poškozené osoby. Forma a případná výše zadostiučinění nesmí být v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti, tj. její přiznání je nad rámec konstatování porušení práva namísto pouze tehdy, jestliže by se z hlediska obecné slušnosti poškozenému satisfakce skutečně mělo dostat (srov. rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 30Cdo 2813/2011).

9. Mezi účastníky řízení není sporu o tom, že
- trestní stíhání žalobce neskončilo pravomocným odsuzujícím rozhodnutím trestního soudu, tudíž zde je nezákonné rozhodnutí ve smyslu ust. § 5, 7 odst. 1 a § 8 odst. 1 OdpŠk a žalovaná nese odpovědnost za škodu a nemajetkovou újmu vzniklou při výkonu veřejné moci,
- a
- přiměřenou formou zadostiučinění žalobcovy nemajetkové újmy způsobené trestním stíháním je peněžitě plnění.

Předmětem odvolacího řízení je přezkoumání rozhodnutí soudu prvního stupně o výši peněžitého plnění a souvisejícího rozhodnutí o nákladech řízení.

10. Žalobce uplatnil návrh na zaplacení 500 000 Kč s příslušenstvím jako přiměřeného zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou mu trestním stíháním (návrh ad c/). Soud prvního stupně v odůvodnění rozsudku stručně a jasně vyložil, které z rozhodných skutečností vzal za prokázané, které nikoliv a odvolací soud z těchto skutkových zjištění vyšel, neboť skutkový stav věci byl zjištěn procesně správným způsobem a soud prvního stupně přihlédl ke všemu, co v řízení vyšlo najevo, včetně toho, co uvedli účastníci. Dále přesvědčivě vyložil, jak věc posoudil po právní stránce a vzal v úvahu jiný právní případ, který se s tímto právním případem v podstatných znacích shoduje.

Nebylo prokázáno, že by rozvázání pracovního poměru žalobce zaměstnavatelem bylo v příčinné souvislosti s trestním stíháním, potažmo s vydaným nezákonným rozhodnutím o zahájení trestního řízení (pracovní poměr žalobce trval po celou dobu trestního stíhání, zprošťující rozsudek nabyl právní moci dne 5. 12. 2012 a výpověď z pracovního poměru pro nadbytečnost byla žalobci dána dne 18. 12. 2012). Nebylo prokázáno, že by v důsledku vydání nezákonného rozhodnutí žalobce nemohl najít zaměstnání, že by se jeho manželství dostalo do krize a že by kvůli tomu měly žalobcovy děti problémy. Žalobce naopak prokázal, že jeho subjektivními pocity frustrace a jisté beznaděje v souvislosti s trestním stíháním dosáhly

té míry, že zhruba od února 2011 měl sklon k depresím, úzkostným stavům a poruchám spánku, tedy, že bylo nepříznivě zasaženo do jeho osobní sféry s takovou intenzitou, že jeho újmu je třeba odškodnit. Vedle toho je třeba uvést, že žalobce nebyl v průběhu trestního stíhání omezen na osobní svobodě, netvrdil, že by se jeho trestnímu stíhání dostalo nějaké publicity. Nebylo také zjištěno, že by žalobce ke vzniku popsané nemajetkové újmy sám přispěl. Zcela správný je závěr soudu prvního stupně, že s přihlédnutím k délce trestního řízení, povaze trestní věci, následkům způsobeným trestním stíháním v osobnostní sféře poškozeného žalobce (žalobcovy subjektivní pocity frustrace a jisté beznaděje v souvislosti s trestním stíháním dosáhly té míry, že zhruba od února 2011 měl sklon k depresím, úzkostným stavům, poruchám spánku a trpěl xxx xxx xxx), a k jinému obdobnému případu, popsanému v odůvodnění přezkoumávaného rozsudku, je přiměřené a spravedlivé odškodnění ve formě peněžitého plnění ve výši 100 000 Kč. *Konec konců proti popsaným skutkovým a právním závěrům soudu prvního stupně účastníci nebrojili.*

Žalovaná žalobci z důvodu odškodnění jeho nemajetkové újmy způsobené trestním stíháním zaplatila 77 500 Kč a nevzal-li soud prvního stupně toto plnění úvahu, pak pochybil a pochybení se promítlo do vyhovujícího výroku o věci samé (výroku I.), který je v důsledku toho nesprávný. Soud prvního stupně měl již zaplacené peněžité plnění 77 500 Kč (částku jednoznačně žalovanou určenou a žalobci zaplacenou z důvodu odškodnění nemajetkové újmy způsobené trestním stíháním) od celkové částky zadostiučinění ve formě peněžitého plnění ve výši 100 000 Kč odečíst a žalobci přisoudit 25 500 Kč; odvolání žalované je důvodné.

Námítka žalobce, že je třeba nahlížet na přiznanou částku 100 000 Kč jako na peněžité zadostiučinění nejen za protiprávní trestní stíhání, ale také jako na peněžité zadostiučinění za délku tohoto kompenzačního řízení, není důvodná. Žalobce v tomto řízení neuplatnil návrh na poskytnutí přiměřeného zadostiučinění za nemajetkovou újmu vzniklou v souvislosti s nesprávným úředním postupem soudu spočívajícím v nepřiměřené délce trestního řízení (ust. § 31a odst. 3 OdpŠk), tudíž nepřipadá v úvahu případné zvýšení základní částky odškodnění za nepřiměřeně dlouhé řízení z důvodu nepřiměřené délky samotného kompenzačního řízení (srov. rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 30. 1. 2013, sp. zn. 30 Cdo 4539/2011). Nárok na odškodnění nemajetkové újmy způsobené trestním stíháním a nárok na odškodnění nemajetkové újmy způsobené nepřiměřenou délkou řízení nelze směřovat, neboť oba nároky se liší škodní příčinou i následkem v podobě jiné újmy.

Shrnuto, soud prvního stupně měl žalobci přisoudit částky 71 281 Kč (nárok ad b/) a 22 500 Kč (nárok ad c/), v součtu 93 781 Kč, nikoliv 171 281 Kč, jak nesprávně učinil.

11. Odvolací soud změnil rozsudek soudu prvního stupně, jímž bylo rozhodnuto ve věci samé, neboť nejsou splněny podmínky pro potvrzení nebo zrušení rozsudku a soud prvního stupně rozhodl nesprávně, ačkoliv správně zjistil skutkový stav (ust. § 220 odst. 1 písm. a/ o. s. ř.).
12. Podle ust. § 142 odst. 2 o. s. ř. měl-li účastník ve věci úspěch jen částečný, soud náhradu nákladů poměrně rozdělí, popřípadě vysloví, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Žalobce v návrhu na zahájení řízení spojil věci (nároky), pro které spojení ke společnému projednání není stanoveno právním předpisem a do řízení takto vstupoval s tím, že mu právo, jehož se domáhá, svědčí a odvolací soud neshledal důvod, proč by žalobce neměl nést riziko spojené s případným neúspěchem v daném řízení a s následnou povinností uhradit náklady řízení žalované straně, jež je běžným rizikem, které si žalobci ve sporném řízení nesou. Odvolací soud vyšel z toho, že v případě objektivní kumulace nároků se o náhradě nákladů řízení účastníků rozhoduje jediným výrokem (srov. usnesení Nejvyššího soudu České republiky ze dne 25. 5. 2016, sp. zn. 33Cdo 4702/2015). Při určování úspěchu či neúspěchu účastníka,

který vedle nároku na zadostiučinění za nemajetkovou újmu v řízení uplatnil rovněž nároky na náhradu škody (objektivní kumulace), je třeba vycházet ze vzájemného poměru takto uplatněných nároků.

Ve věci návrhu ad a/ na zaplacení částky 1 500 000 Kč s příslušenstvím (10 858 Kč s příslušenstvím + 1 489 142 Kč s příslušenstvím) a na zaplacení částky 190 625 Kč s příslušenstvím byl žalobce zcela neúspěšný.

Ve věci návrhu ad b/ na zaplacení částky 300 080 Kč s příslušenstvím, byl žalobce úspěšný jen co do částky 128 881 Kč s příslušenstvím, a to včetně peněžitého plnění, které mu žalovaná poskytla po předběžném projednání nároku, tedy úspěšnější byla žalovaná.

Ve věci návrhu ad c/ na zaplacení částky 500 000 Kč s příslušenstvím, byl žalobce úspěšný co do částky 100 000 Kč s příslušenstvím, a to včetně peněžitého plnění, které mu žalovaná poskytla po předběžném projednání nároku, ale vzhledem k tomu, že rozhodnutí o výši plnění záviselo na úvaze soudu, tak podle ust. § 142 odst. 3 o. s. ř., by mu soud mohl přiznat náhradu nákladů řízení a ve věci tohoto nároku je žalobce úspěšný.

Ve věci návrhu ad d/ na placení renty 37 062,50 Kč měsíčně je třeba vyjít z pětinasobku ročního plnění, tj. částky 2 223 750 Kč a žalobce byl ve věci tohoto návrhu zcela neúspěšný.

Ze vzájemného poměru uplatněných nároků plyne, že v řízení byla výrazně úspěšnější žalovaná, ale odvolací soud jí výjimečně právo na náhradu nákladů před soudy obou stupňů nepřiznal (ust. § 150 o. s. ř.). Důvody hodné zvláštního zřetele shledal v postupu žalované, která v řízení byla pasivní a z jednání soudu prvního i druhého stupně se zpravidla omluvila. Řízení v této právní věci bylo po procesní i skutkové stránce složité a pro projednání a rozhodnutí ve věci bylo žádoucí, aby oba účastníci bezodkladně a řádně plnili své procesní povinnosti v zájmu prosazení uplatněného nároku či obrany dbali o to, aby jejich skutková i právní argumentace byla druhé straně a soudu předestřena vedle písemných podání i při projednání věci. Odvolací soud vzal v úvahu i předmět sporu a má za to, že v řízeních o náhradu škody a nemajetkové újmy, která měla vzniknout při výkonu veřejné moci je žádoucí, aby žalovaná strana plnila procesní povinnosti příkladně.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí je přípustné dovolání k Nejvyššímu soudu ČR, jestliže napadené rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak (§ 237 o. s. ř., § 239 o. s. ř.).

Praha 19. září 2018

JUDr. Věra Sýkorová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Schmidtová